קָא מַדְגְּרָה – את מתנהגת כאַלְמָנוּת מחַיִּים, שבעלך עזבך לבדך.
אָמְרָה לֵיהּ, אִי לְדִידִי צָיֵית, יָתִיב תְּרֵי סְרֵי שָׁנֵי אַחֲרִינֵי – אם ישמע
בעלי לקולי, ישב וילמד עוד שתים עשרה שנים בבית המדרש.
כששמע זאת רבי עקיבא אָמַר, אם כן, בִּרְשׁוּת קָא עָבֵידְנָא – יש לי
רשות מאשתי לעשות כן ולהשאר ללמוד, הָדַר אָזִיל וְיָתִיב תְּרֵי סְרֵי
שָׁנֵי אַחֲרִינֵי בְּבֵי רַב – חזר וישב ללמוד בבית המדרש עוד שתים
עשרה שנה. לאחר מכן, כִּי אָתָא – כשבא לעירו, אַיְיתֵי בַּהֲדֵיהּ –
הביא עמו עֶשְׂרִין וְאַרְבָּעָה אַלְפֵי תַּלְמִידֵי. שָׁמְעָה דְּכִיתְתְּהוּ – שמעה
זאת אשתו, חָוֵת קָא נָפְקָא לְאַפֵּיהּ – יצאה לקראתו, ומחמת
עניותה לא היה לה בגד יפה ללבוש לכבודו. אָמְרוּ לָהּ שִׁיבְּרָתָא –
שכנותיה, שְׁאִילִי מָאנֵי לְבוּשׁ וְאִיכַּסֵּאי – שאלי בגדים יפים ללובשם
לכבודו. אָמְרָה לְהוּ את הפסוק (משלי יב ז) 'יוֹדֵעַ צַדִּיק נֶפֶשׁ בְּהֶמְתּוֹ',
כלומר, יודע הוא שהצטערתי בשבילו, ואין צורך שאתנאה לפניו.
כִּי מַטְיָא לְגַבֵּיהּ – כשהגיעה אשתו של רבי עקיבא אליו, נָפְלָה עַל
אַפָּהּ, קָא מְנַשְּׁקָא לֵיהּ לְכַרְעֵיהּ – נפלה על פניה, ונשקה את רגליו.
חָווּ קָא מְדַחֲפֵי לָהּ שַׁמָּעֵיהּ – היו שמשיו ותלמידיו של רבי עקיבא
דוחפים אותה ממנו, שלא תטריחנו. אָמַר לְהוּ רבי עקיבא, שִׁבְקוּהָ
– הניחוה, משום שהתורה שֶׁלִּי – שאני למדתי, וְשֶׁלָּכֶם – ושאתם
למדתם ממני, שֶׁלָּהּ הִוא, שהיא זו ששלחה אותי ללמוד תורה,
ובזכותה למדתי ולימדתי אתכם.
שָׁמַע כלבא שבוע, אֲבוּהָ של אשת רבי עקיבא דְּאָתָא גַּבְרָא רַבָּה
לְמָתָא – שהגיע אדם גדול לעיר, ולא ידע שהוא חתנו, אָמַר בלבו,
אֵיזִיל לְגַבֵּיהּ – אלך אליו, אֶפְשָׁר דְּמַפַּר נִדְרַאי – שמא הוא יתיר לי
את נדרי, שהדרתי את בתי הנאה. אָתָא לְגַבֵּיהּ – בא כלבא שבוע
לפניו, וביקשו שיתיר לו את מה שהדיר את בתו הנאה, על
שנישאה לרועה צאנו. אָמַר לֵיהּ רבי עקיבא כפתח לנדרו, אַדַּעָתָא
דְּנַכְרָא רַבָּה מִי נָדְרַתְּ – האם הדרת את בתך הנאה גם על דעת
שאותו רועה יהיה אדם גדול. אָמַר לֵיהּ כלבא שבוע, אֲפִילּוּ אם
ידע ללמוד פֶּרֶק אֶחָד, וַאֲפִילּוּ רק הֲלָכָה אַחַת, לא הייתי מדירה.
אָמַר לֵיהּ רבי עקיבא, אֲנָא הוּא – אני הוא אותו רועה צאן שנשא
את בתך. נָפַל כלבא שבוע עַל אַפֵּיהּ [–פניו], וְנַשְּׁקֵיהּ לרבי עקיבא
עַל כַּרְעֵיהּ [–רגליו], וְיָהֵיב לֵיהּ פַּלְגָּא מְמוֹנֵיהּ – ונתן לו חצי ממונו.
מספרת הגמרא: בְּרָתֵיהּ – בתו דְּרַבִּי עֲקִיבָא, עָבְדָא לֵיהּ [–עשתה לו]
לְבֶן עֲוַאי חָכָם, שניאשת לו על דעת שילך ללמוד. וְהֵיינוּ דְּאָמְרֵי
אִינָשֵׁי – זהו מה שרגילים בני אדם לומר, רְחֵילָא בְּתַר רְחֵילָא אָזְלָא
– כבשה הולכת אחר כבשה, בְּעוֹכְרֵי אִמֵּהּ כָּךְ עוֹכְרֵי בְּרָתָא –
במעשה האם כך מעשה הבת.

* * *

רַב יוֹסֵף בְּרֵיהּ [–בנו] דְּרָבָא, שַׁדְּרֵיהּ אַבּוּהֵי לְבֵי רַב – שלחו אביו
לבית המדרש, לְקַמֵּיהּ דְּרַב יוֹסֵף, פָּסְקוּ לֵיהּ שִׁית שְׁנֵי – קצבו לו שש
שנים ללמוד, אמנם כִּי הֲוָה תְּלַת שְׁנֵי מָטָא מַעֲלֵי יוֹמָא דְּכִפּוּרֵי –
לאחר שלש שנים כשהגיע ערב יום כיפור, אָמַר בלבו, אֵיזִיל
וְאֵיחֲזִינְהוּ לְאִינָשֵׁי בֵּיתִי – אלך וארא את בני ביתי. שָׁמַע על כך
אַבּוּהֵי – רבא, שָׁקַל מָנָא וְנָפַק לְאַפֵּיהּ – נטל כלי מלחמה ויצא
לקראתו, כאילו בא להלחם עמו על שחזר לביתו קודם שסיים את
השנים שקצבו לו ללמוד. אָמַר לֵיהּ רבא, וכי זוֹנָתָךְ נְוַכְרָתָךְ, שמחמת
כן חזרת לפני הזמן. אֵיכָּא דְּאָמְרֵי – ויש אומרים שאָמַר לֵיהּ רבא,
וכי יוֹנָתָךְ נְוַכְרָתָךְ, שמחמתה הקדמת לבוא. אִיטְרוּד – נטרדו שניהם
במריבה זו, לָא מַר אִיפְסִיק, וְלָא מַר אִיפְסִיק – לא רבא ולא רב
יוסף אכלו סעודה המפסקת של ערב יום כפור.

משנה

המשנה שלפנינו דנה באשה או איש שאינם ממלאים את
חובותיהם זה לזה, ומבארת שקנסו אותם חכמים כדי לכפותם
למלא את חובתם: הַמּוֹרֶדֶת עַל בַּעֲלָהּ ואינה ממלאת חובותיה
כלפיו, ואם יגרשנה עתה יתחייב בכתובתה, פּוֹחֶתִין לָהּ מִכְּתוּבָּתָהּ
שִׁבְעָה דִינָרִין בְּשָׁבָּת – בכל שבוע, שאם יגרשנה או ימות, תפסיד
את השיעור שפחתו לה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, בכל שבוע פוחתין לה
שִׁבְעָה טַרְפְּעִיקִין.
מבארת המשנה: עַד מָתַי – עד איזה שיעור הוּא פּוֹחֵת, עַד שֶׁנִּגַּע
כְּתוּבָּתָהּ, אבל אינו פוחת מנכסי מלוג שהכניסה לו, אלא לאחר
שתכלה כתובתה, מגרשה ויוצאת ללא כתובה. רַבִּי יוֹסֵי אוֹמֵר,
לְעוֹלָם הוּא פּוֹחֵת וְהוֹלֵךְ, ואף מנכסי המלוג שהכניסה לו, עַד
שֶׁאפילו אִם לאחר שמרדה תִּפּוֹל לָהּ יְרוּשָּׁה מִמָּקוֹם אַחֵר, כגון
שמת אביה וירשה אותו, גּוֹבֶה חֶמְשָׁה – מהירושה, כלומר, אף
שהיתה הירושה ראויה להיות של האשה לאחר שתתאלמן או
תתגרש, נוטל אותה הבעל מחמת מרידתה, בשיעור של שבעה
דינרין או טרפעיקין לשבת.
וְכֵן אִישׁ הַמּוֹרֵד עַל אִשְׁתּוֹ, מוֹסִיפִין עַל כְּתוּבָּתָהּ שְׁלֹשָׁה דִּינָרִין
בְּשַׁבָּת, שבשעה שתגבה את כתובתה תגבה ממנו תוספת של
שלשה דינרים כנגד כל שבוע של מרידה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר,
מוסיפין לה שְׁלֹשָׁה טַרְפְּעִיקִין בשבוע.

* * *

גמרא

שנינו במשנה: 'המורדת על בעלה פוחתין לה מכתובתה'. מבררת
הגמרא: מוֹרֶדֶת מַאי – במה היא מורדת, שמחמת כן קנסוה.
מביאה הגמרא מחלוקת אמוראים בדבר: רַב הוּנָא אָמַר, מורדת
מִתַּשְׁמִישׁ הַמִּטָּה. רַבִּי יוֹסֵי בְּרַבִּי חֲנִינָא אָמַר, מורדת מִמְּלָאכָה
שחייבת האשה לעשות לבעלה.
הגמרא מנסה להוכיח מהמשנה כדעת רב הונא, שהכוונה
למרידה מתשמיש: תָּנַן במשנה, וְכֵן הַמּוֹרֵד עַל אִשְׁתּוֹ, קונסים אותו
להוסיף על כתובתה, ומלשון 'וכן' משמע שהמרידות שוות,
וּכְשֶׁלָּמָּא לְמַאן דְּאָמַר מורדת מִתַּשְׁמִישׁ, לְחַיֵּי – מובן הדבר,
שבשניהם שייכת מרידה זו. אֶלָּא לְמַאן דְּאָמַר מורדת מִמְּלָאכָה, מַי
– וכי הבעל מְשׁוּעְבָּד לָהּ. דוחה הגמרא: אִין – אכן, אף הבעל
משועבד לאשה, שהרי הוא חייב לזון ולפרנס אותה כנגד
המלאכה שהיא עושה עבורו, ומדובר בְּבעל האוֹמֵר 'אֵינִי זָן וְאֵינִי
מְפַרְנֵס', וכן באשה הכוונה למרידה ממלאכה.
מקשה הגמרא: וְהָאָמַר רַב, בעל הָאוֹמֵר 'אֵינִי זָן וְאֵינִי מְפַרְנֵס' יוֹצִיא
וְיִתֵּן כְּתוּבָּה, ומשמע מדברי רב שהוא חייב לגרשה מיד, ואינה
מתעכבת אצלו שיוסיפו לה על כתובתה כשיעור שנקבע במשנה,
ואילו לדבריך האומר 'איני זן ואיני מפרנס' עושים בו בכל האמור
במשנה. מתרצת הגמרא: אמנם על בעל זה לגרש את אשתו ולתת
כתובתה, ומכל מקום וְכִי לַאו לְאַמְלוּכֵי בֵּיהּ בָּעֵי – האם אין צורך
להימלך בו ולפייסו שיחזור ויזון את אשתו, ובתוך אותו זמן
מוסיפים על כתובתה כאמור במשנה. ואם אינו מתרצה אמר רב
שדינו להוציא וליתן כתובה [ונותן גם את מה שהוסיפו עליו].
הגמרא מנסה לפשוט נידון זה מברייתא: מֵיתְיֵבִי, שנינו בברייתא
לגבי דין מורדת שפוחתים מכתובתה, אַחַת לִי – אין חילוק אם היא
אֲרוּסָה שאינה רוצה להנשא, וְנִשּׂוּאָה – או שהיתה נשואה, וַאֲפִילּוּ
אם היא נְדָה וַאֲפִילּוּ היא חוֹלָה, וַאֲפִילּוּ היא שׁוֹמֶרֶת יָבָם שאינה
רוצה להתייבם. (מדייקת הגמרא: בְּשֶׁלָּמָּא לְמַאן דְּאָמַר שהאשה
מורדת מִמְּלָאכָה, שַׁפִּיר – מובנת הברייתא, שאף בנשים אלו
שייכת מרידה ממלאכה שהן חייבות בה. אֶלָּא לְמַאן דְּאָמַר שהיא
מורדת מִתַּשְׁמִישׁ, וכי נְדָה בַּת תַּשְׁמִישׁ הִיא, הרי היא אסורה עליו,
ולא שייכת בה מרידה. דוחה הגמרא: אָמַר לָךְ – יתרץ לך הסובר
שמורדת היינו מתשמיש, שאינו דּוֹמֶה מִי שֶׁמתענה וְיֵשׁ לוֹ פַּת
בְּסַלּוֹ, ואם ירצה יוכל לאכול, לְמִי שֶׁמתענה ואין לוֹ פת בסלו,
שתעניתו קשה יותר, וכמו כן הבעל שאשתו הנדה מורדת עליו
יודע שאינו עתיד לשמש עמה אף כשתטהר, וצערו גדול יותר,
ולכן דינה כמורדת. לשון אחרת בראיה מהברייתא: אֵיכָּא דְּאָמְרֵי
– יש האומרים להביא ראיה מהברייתא להיפך), בְּשֶׁלָּמָּא לְמַאן
דְּאָמַר שאשה מורדת היינו מַתַּשְׁמִישׁ, הַיְינוּ דְּקָתָנֵי בברייתא 'אפילו
חוֹלָה', שאף היא ראויה לתשמיש, ושייכת בה מרידה,

אֶלָּא לְמַאן דְּאָמַר שמדובר מורדת מִמְּלָאכָה, וכי חוֹלֶה בַּת מְלָאכָה
הֵיא, והרי כיון שאינה ראויה לעשות מלאכה, אין לדונה כמורדת.
מחמת ברייתא זו מבארת הגמרא את מחלוקת רב הונא ורבי יוסי
ברבי חנינא בדרך אחרת: אֶלָּא, לגבי מורדת מַתַּשְׁמִישׁ, כּוּלֵּי עָלְמָא
לֹא פְּלִיגִי דְּהַוְיָא מוֹרֶדֶת – הכל מודים שהיא נעשית בכך 'מורדת',
ונוהגים בה הדינים האמורים במשנה, ובזה עוסקת הברייתא
האומרת שאפילו חולה דינה כמורדת, כִּי פְּלִיגִי – ומחלוקתם היא
רק במורדת מִמְּלָאכָה, מַר – רב הונא סָבַר, מִמְּלָאכָה לֹא הַוְיָא
מוֹרֶדֶת, וּמַר – רבי יוסי ברבי חנינא סָבַר, מִמְּלָאכָה נַמִי הַוְיָא מוֹרֶדֶת.

* * *

הגמרא מביאה את כל הברייתא המוזכרת לעיל (ע"א) ודנה בה:
גּוּפָא, הַמּוֹרֶדֶת עַל בַּעְלָהּ, פּוֹחֲתִין לָהּ מִכְּתוּבָתָהּ שְׁבָעָה דִּינָרִים
בְּשַׁבָּת. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר שִׁבְעָה טְרַפְעִיקִין. רַבּוֹתֵינוּ חָזְרוּ וְנִמְנוּ –
עמדו למנין ופסקו, שאין פוחתים מכתובתה מעט מעט ובינתיים
היא נשארת תחת בעלה, אלא תקנו שֶׁיְּהוּ מַכְרִיזִין עָלֶיהָ אַרְבַּע
שַׁבָּתוֹת זוֹ אַחַר זוֹ שמרדה בבעלה, כדי שתתבייש ותחזור בה, וכן
ישמעו קרוביה וידברו על ליבה, וְשׁוֹלְחִין לָהּ בֵּית דִּין ואומרים לה,
חֲזִי יוֹדְעַת שֶׁאֲפִילּוּ כְּתוּבָתֵךְ מֵאָה מָנֶה הֲפַסְדְתְּ את כולה, ואם לא
חזרה בה ממרדה לאחר אותם ארבע שבתות, מפסידה את כל
כתובתה. אַחַת לִי – אין חילוק אם היא אֲרוּסָה שאינה רוצה
להנשא, וְנִשּׂוֹאָה, אֲפִילּוּ היא נְדָה ואֲפִילּוּ היא חוֹלָה, וַאֲפִילּוּ שׁוֹמֶרֶת
יָבָם שאינה רוצה להתייבם, לעולם דנים אותה כמורדת ומכריזים
עליה ומפסידים לה את כתובתה.
שואלת הגמרא: אָמַר לֵיהּ רַבִּי חִייָא בַּר יוֹסֵף לְשְׁמוּאֵל, וכי נְדָה בַּת
תַּשְׁמִישׁ הִיא, הרי אסורה היא בתשמיש ומדוע היא נחשבת
למורדת. מתרצת הגמרא: אָמַר לֵיהּ שמואל, אֵינוֹ דּוֹמֶה מִי
שֶׁמִּתְעַנֶּה אַךְ יֵשׁ לוֹ פַּת בְּסָלּוֹ וְיכול לאכול, לְמִי שֶׁמִּתְעַנֶּה וְאֵין לוֹ
פַּת בְּסָלּוֹ, שתעניתו קשה יותר, וכך גם הבעל שאשתו אינה רוצה
להיזקק לו עוד, ויודע שאינו עתיד לשמש עמה, מצטער יותר.
הגמרא מפרשת את דברי הברייתא, היכן מכריזים על אשה
המורדת בבעלה: אָמַר רָמֵי בַּר חָמָא, אֵין מַכְרִיזִין עָלֶיהָ שהיא
מורדת אֶלָּא בְּבָתֵּי כְּנֵסִיּוֹת וּבְבָתֵּי מִדְרָשׁוֹת, ולא בשווקים
וברחובות. אָמַר רָבָא, דַּיְקָא נַמִי – יש לדייק כדברי רמי בר חמא
מדברי הברייתא, דְּקָתָנֵי בברייתא שמכריזין עליה אַרְבַּע שַׁבָּתוֹת זוֹ
אַחַר זוֹ, והרי שבתות הם ימים שאין אנשים מצויים בשווקים
וברחובות אלא בבתי כנסיות ובתי מדרשות. מסיקה הגמרא: אכן
שְׁמַע מִינַּהּ – יש ללמוד מדברי הברייתא כרמי בר חמא.
דין נוסף בענין ההכרזה: אָמַר רָמֵי בַּר חָמָא, פַּעֲמַיִם שׁוֹלְחִין לָהּ מִבֵּית
דִּין להודיעה שאם לא תחזור בה תפסיד את כתובתה, פעם אַחַת
קוֹדֶם הַכְרָזָה, וּפעם אַחַת לְאַחַר הַכְרָזָה.
הגמרא מבררת את ההלכה, האם פוחתים לה כל שבת שבעה
דינרים, כמשנתינו, או שמכריזים עליה ארבע שבתות ומפסידה
את כל כתובתה, כדברי 'רבותינו' שבברייתא: דָּרֵשׁ רַב נַחְמָן בַּר רַב
חִסְדָּא, הֲלָכָה כְּרַבּוֹתֵינוּ, שמכריזים עליה ארבע שבתות ומפסידה
את כל כתובתה, ולא כמשנתינו, כיון שהתפשטה תקנת רבותינו
וקבלוה עליהם. אָמַר רָבָא, הָאי בּוּרְקָא – פסק זה אינו הגון, כיון
שאין זה דבר התלוי בסברא, אלא תקנה היא, ומכך שרבי לא
הביא במשנה תקנה זו מוכח שברייתא משובשת היא. אָמַר לֵיהּ רַב
נַחְמָן בַּר יִצְחָק, מַאי בּוּרְכְתֵיהּ – מדוע אין פסק זה הגון, הרי אֲנָא
אָמְרֵיתַהּ נִיהֲלֵיהּ – אני אמרתיו לרב נחמן בר רב חסדא, וּמְשַׁמַּיהּ
דְּנַבְרָא רַבָּה אָמְרֵיתַהּ נִיהֲלֵיהּ – ומשמו של אדם גדול אמרתי לו כן,
וּמַנּוּ – ומיהו אותו אדם גדול, רַבִּי יוֹסֵי בְּרַבִּי חֲנִינָא.
מבררת הגמרא: וְאֵיהוּ – רבא שאמר על הפסק כרבותינו 'האי
בורכא', בְּמַאן סָבַר, והרי אחר ששמע שרבי יוסי ברבי חנינא פסק
כן היה לו לחזור בו. מפרשת הגמרא: כִּי הָא דְּאִתְמַר, רָבָא אָמַר
בשם רַב ששֵׁשֶׁת, הֲלָכָה, נִמְלָכִין בָּהּ – משהים את גיטה ומפייסים
אותה שתחזור בה, ובתוך כך פוחתין לה שבעה דינרין מכתובתה
בכל שבת, והיינו כמשנתינו. רַב הוּנָא בַּר יְהוּדָה אָמַר בשם רַב
ששֵׁשֶׁת, הֲלָכָה, אֵין נִמְלָכִין בָּהּ, אלא נוהגים כרבותינו שבברייתא,
שמכריזים עליה ארבע שבתות ומפסידה כתובתה.

* * *

הגמרא מבארת מה אומרת האשה, שבזה היא נעשית 'מורדת'.
מבררת הגמרא: הֵיכִי דָּמֵי – כיצד נעשית האשה מוֹרֶדֶת, שנאמרו
בה הדינים שהתבארו במשנה ובברייתא. מפרשת הגמרא: אָמַר
אֲמֵימַר, דְּאָמְרָה בְּעִינָא לֵיהּ וּמְצַעֲרָנָא לֵיהּ – באומרת רוצה אני
בבעלי ואיני רוצה שיגרשני, אלא רצוני לצערו עתה במרדי, ולכך
כופים אותה על ידי הפחתת כתובתה, שתחזור בה ממרדה. אֲבָל
אם אָמְרָה האשה 'בעלי מָאִיס עָלַי' – מאוס עלי, ואיני רוצה לא בו
ולא בכתובתו, לֹא כַּייְפִינַן לָהּ – אין כופים אותה להשאר תחתיו,
כיון שאי אפשר לכפותה על ידי הפחתת כתובתה, שהרי הוא
מאוס עליה ובודאי לא תחזור בה על ידי כפיה זו, אלא מגרשה
ואין לה כתובה. מביאה הגמרא את דעת החולק: מַר זוּטְרָא אָמַר,
אף אם אמרה 'מאיס עלי', כַּייְפִינַן לָהּ – כופים אותה על ידי
הפסדת כתובתה, כיון שיתכן שתחזור בה.
מסייעת הגמרא למר זוטרא ממעשה שהיה: חֲוָה עוּבְדָא – היה
מעשה באשה שאמרה על בעלה 'מאיס עלי', וְאַכְפָּהּ מַר זוּטְרָא –
וכפאה מר זוטרא על ידי הפחתת כתובתה, ומחמת כן אכן חזרה
בה ונשארה תחת בעלה, וְנָפַק מִינַּיהּ – ונולד מאותה אשה רַבִּי
חֲנִינָא מְסוּרָא, שהיה אדם גדול. והרי זו ראיה שאכן התרצתה
באמת, שלולי כן לא היה נולד לה אדם גדול כמותו, ואם כן ראוי
לכפות כל אשה שאומרת 'מאיס עלי', שמא תתרצה. דוחה
הגמרא את הראיה: וְלֹא הִיא – אין זו ראיה, אלא הָתָם, סַיְּעָתָא
דִּשְׁמַיָּא הָוָה – שם היה זה סיוע מן השמים שיצא מביניהם אדם
גדול, ואין ללמוד מאותו מעשה, אלא אין כופים אשה האומרת
'מאיס עלי', ויוצאת מיד בלא כתובה.
מעשה נוסף בענין זה: כַּלְתֵּיהּ דְּרַב זְבִיד, אִימְּרָא – מרדה
בבעלה ואמרה 'מאיס עלי', הָוָה תְּפִיסָא חַד שֵׁירָא – היה תפוס
בידה מעיל העשוי ממשי שהכניסה לבעלה בנדוניתה. יָתִיב – ישב
אֲמֵימַר, וּמַר זוּטְרָא וְרַב אַשִׁי, וְיָתִיב רַב נַמְדָא נַמְדֵיהוּ [–איתם], ודנו
בענינה של אותה אשה, כלתו של רב זביד. יָתְבֵי וְקָאָמְרֵי – היו
יושבים ואומרים, אשה שמָּרְדָה, הִפְסִידָה בְּלָאוֹתֶיהָ הַקַּיָּימִין – אף
את הבגדים שהכניסה בנדוניתה, ובלו, אך הם עדיין קיימים,
מפסידה אותם ואינה נוטלת אותם עמה, כשבעלה מגרשה. אָמַר
לְהוּ רַב נַמְדָא לאמימר ומר זוטרא ורב אשי, וכי מְשׁוּם דְּרַב זְבִיד
נַבְרָא רַבָּה – אדם גדול הוא, מַחֲנִיפִיתוּ לֵיהּ – אתם מחניפים לו
ואומרים שכלתו שמרדה תפסיד אף את בלאותיה, וַהרי דין זה
אינו ברור, דְּהָאָמַר רַב כַּהֲנָא, מֵיבַּעְיָא בָּעֵי רָבָא וְלֹא פָּשִׁיט – רבא
הסתפק בדין זה, האם היא מפסידה את בלאותיה אם לאו, ולא
פשט את הספיקו, וכיצד אתם מכריעים שהפסידה.
לשון נוספת במעשה זה: אִיבָּא דְּאָמְרֵי – יש אומרים שמעשה זה
היה כך, יָתְבֵי וְקָאָמְרֵי, אשה שמָּרְדָה, לֹא הִפְסִידָה את בְּלָאוֹתֶיהָ
הַקַּיָּימִין. אָמַר לְהוּ רַב נַמְדָא,